

Wisteria Sinensis.

På sistone har allt bestått av dimmiga kvällar. Disiga, desorienterade sådana, av huvudvärk och roliga skämt – men, oavsett vad jag gör, verkar det som att jag inte kan fly från mina underliggande problem.

Den enda fråga jag fortfarande har är ännu obesvarad, oavsett hur mycket jag tänker, eller hur många slutsatser jag försöker komma fram till. Den där djupa känslan att man inte hör hemma - som ens mentala tillstånd kanske gömmer - är den verklig?
Materiellt eller mentalt - finns den på riktigt?

Jag brukade tro att det inte fanns något som ens undermedvetna håller hemligt, *alls*.
Men han bevisade ganska snabbt att jag hade fel.
Och vet du vad jag tror att mitt undermedvetna döljer för *mig*?

Att jag bär på en längtan efter uppmärksamhet, till varje pris.
Krossade tallrikar, flaskor.
Vem är du? *Vad* är du och vad vill du mig?

Jag fick svaret när jag träffade Viktor, och med hans hjälp begick mord.
Var ska jag börja?

—

Jag gick på Isolde skrivarskola. Den var gammal och mystisk, på en märklig skärgårdsö. Stornog för att det skulle finnas några elever som jag aldrig tidigare hade råkat på - en av dem han.

Första gången jag var nära Viktor Zweig var när jag gick förbi honom i korridoren. Med ett finurligt ansiktsuttryck rökte han en cigarett. Skymningsljuset, som blödde igenom fönstret på hans högra sida, slog så skarpt mot hans hår att det såg ut som om han bar en krans av hasselnötter. Ett blekt, nyckfullt ansikte med blå ögon som mötte mina. Klädd i vinrött tyg och stora, svarta kappor. När han gick förbi mig var det som om mannen jag skådat under de senaste dagarna helt plötsligt var verklig. Inte bara citrustoner som dröjde sig kvar efter honom i något klassrum, eller en bortglömd penna i biblioteket. Han såg på mig nästan omtänksamt.

Men sekunden efter, när korridoren inte längre fylldes av hans lilla “godmorgon” och hans kappärm inte fann sig mot min, var han oåtkomlig igen. En ängel som såg ner på oss andra. Vida överlägsen oss alla.

Efter det kunde jag inte fortsätta som vanligt. Det enda som rörde sig i huvudet under nästa lektion var hans blå ögon - stadiga mot mina.

Mitt intresse för honom växte ständigt efter vårt korta möte. Det var som att hitta en ny nyans på en färgpalett, som man därefter ser *överallt*. Och att börja använda den i min målning var lättare än förväntat. Det enda jag visste om honom var att han och hans flickvän gjorde slut abrupt. Ingen visste varför. Jag var osäker på hur det ens var relevant, och på om han verkligen ville tillbringa tid med mig eller bara var uttråkad när han började prata med mig.

Det var en kväll när de första höstlöven hade fallit till marken. Biblioteket var tyst och kallt. Jag satt vid ett av de låga borden i mitten av det vidsträckta rummet, med hörlurar på och en bok av Fleur Jaeggy i min hand, när jag anade konturen av någon i min ögonvrå.

Jag tittade upp. Där satt han. Viktor. Hans mun rörde sig, som om han talade, men inget ljud blev till. Först nu insåg jag att jag fortfarande bar hörlurar. Jag lyssnade på КННО. Пачка сигарет- ‘Cigarettpaketet’. Gammalt ryskt rockband. Jag ville visserligen fortsätta lyssna, men ännu hellre tala med honom. Kvickt hängde jag hörlurarna om nacken.

“Vad sa du?”

“Gillar du Fleur Jaeggy?”

Hans röst var så försiktig och djup att jag nästan kände varje vokal i min bröstorg.
Viktors ögon var vaksamma och milt roade.

Jag nickade tyst, och log försiktigt.

Jag hade försökt hålla huvudet kallt (och inte tänka på honom alltså). Det faktum att han nu satt här framför mig och *talade* med mig var minst sagt överväldigande.

“Jag med”, började han, “jag läser också bara hennes böcker på originalspråket.”

Viktor såg ut som en blandning mellan en pirat och en prins av något slag när han log.

Jag bara nickade igen. Han hade bra boksmak. Jag visste det inte då, men det skulle leda till mer än *lite* frustrerande kvällar av desperata litteraturstudier. Tystnaden som följde när han återgick till sin bok - på ett språk jag inte förstod - var inte obekväm. Bara kontrollerad på nåt sätt.

Efter det talades vi inte vid på en vecka. När vi passerade varandra de kommande dagarna var mild ögonkontakt allt.

En tyst lördag satt jag vid mitt skrivbord och jobbade på en engelsk litteraturuppsats.

Rummen på Isoldes var bekväma trots allt. De erbjöd allt man behövde. Säng, skrivbord och ett litet badrum till var och en, bara köket delades. Vi slapp som tur var rumskamrater, vilket betydde att det bara var jag och mina saker. Värmeljus och bäst av allt, lugn.

Förutom just den här kvällen. Jag hade redan svårt att fokusera och när jag hörde tre stadiga knackningar på min dörr kunde jag bara sucka och öppna den.

När jag öppnade kände jag mig lite patetisk. Av någon anledning önskade jag att Viktor skulle stå där i all elegans, men jag möttes av ett helt nytt ansikte.

“Brev. Till Auclair”.

Brevbäraren uttalade mitt efternamn fel.

”Tack”.

Min röst var förvånansvärt hes eftersom jag inte hade använt den på nästan hela dagen.

Jag tog emot brevet från den unge mannen. Stängde dörren. Tittade ner på brevet i mina händer och tassade över till min välkomnande säng.

Kuvertet hade signerats med ett fint skrivet ’V.Z’, och nästan exalterat öppnade jag det.

Godkväll,

Fleur Jaeggy är bra. Bättre än vad de flesta på skolan läser. Det jag försöker säga är att jag tycker det vore intressant att ta en kaffe hemma hos mig snart. Diskutera böcker, kanske film. Slå numret här om du vill. Jag är bra på kaffe, vare sig du tror mig eller ej.

Viktor Zweig

Jag stod bara där ett tag. Läste om brevet, om och om igen, för att se om jag missat en underton av sarkasm eller liknande, och suckade igen. Jag stod så i vad som kändes som en evighet, men med varje ord på det styva pappret som jag upprepade förstod jag att han menade det.

Med ett djupt andetag gick jag fram till väggtelefonen och slog det där numret fastän jag hellre velat skicka brev jag också.
Jag förde luren till örat.

Efter första besöket kom vi snabbt överens om att träffas igen. Och efter det andra, det tredje, tills det nästan blev rutin att jag besökte hans lägenhet. Den var full av persiska mattor och böcker. Varje kväll efter skolan kom han tyst och mjukt som en vålnad. Så ljudlöst att jag hoppade högt nästan varje gång han började tala bakom min rygg.

“Funkar ikväll också? Jag tog bilen som vanligt”, mumlade Viktor med höjt ögonbryn. Trots att han talade med mild kyla, och även om hans ansikte bara speglade glädje vid speciellt roliga skämt, talade han försiktigt med mig. Som om jag vore känslig, älskvärd. Jag brukade avsky att särbehandlas, men Viktors blå ögon mötte inte mina av medlidande. Utan av vad som framstod som ren dragningskraft.

Vi talade om allt. Film, böcker, språk. Ämnet kvittade, också när det inte ens fanns något. Tystnaden sa ibland mer än ord.

En av dessa tysta, mörka höstkvällar satt jag i vardagsrummet bland soffans mjuka plädar och kuddar. Han hade gått för att ta ett samtal i köket och kom nu tyst tillbaka in i det milt belysta vardagsrummet. Han såg lite irriterad ut. Mer än vanligt, då. Med en suck sjönk han ner bredvid mig och fiskade upp ett cigarettpaket ur bröstfickan.

“Vad är det?” sa jag och räckte mekaniskt honom tändaren från soffbordet.

“Inget märkvärdigt. Några elever blev tydligen arresterade på skolområdet. De höll en spritfest bakom musikbyggnaden”.

Viktor ogillade starkt Isoldes mer “socialt begåvade” elever (alltså de som aktivt knarkade under skoldagarna) vilket vi var eniga om. Högljudda, omtöcknade pojkar.

“De får skylla sig själva.” sa jag, och tog en cigarett. Den här gången tände Viktor den åt *mig*.

“Antar det.”

Återigen tystnad.

Jag hade aldrig varit någon som gick på fester, men vi hamnar alla där någon gång. Jag ogillade högljudda miljöer. Visst kunde jag konversera, men jag gillade det inte.

Men när Viktor kom fram till mig med sitt leende och blå ögon kunde jag inte säga nej.

Så här stod jag vid sidan av det proppfulla vardagsrummet i ett stort, vitt hus några kilometer från skolan. En ung kille vars namn jag glömt höll i festen. Jag var för stressad för att ta in det ordentligt. Huset luktade sprit. Desorienterade, fulla ungdomar skrek och skrattade överallt. Viktor pratade med en kvinna som förmodligen var lite äldre än oss bägge, men jag tittade bara på. Mina tankar blev inte riktigt till. Jag hade tagit ett glas för mycket, men det var okej. Jag stod tyst, knädjupt i mina egna tankar, när Viktor sa mitt namn.

“Hur är det? Vill du åka hem?”

“Ska bara ta lite vatten.”

“... okej. Var försiktig”, sa han, och nickade åt mig. Jag ville att han skulle följa med mig till köket, men var för trött för att säga det.

Jag tog mig upp för trapporna, tung i hela kroppen. Köket var tomt bortsett från mig själv. Tyst och lugnt. Jag letade försiktigt efter ett glas i skåpen. Problemet med tråkiga, dyra kök i ännu dyrare hus är att alla luckor ser likadana ut, men med viss ansträngning hittade jag rätt och fyllde ett glas med vatten.

“Helt ensam?”

Jag satte vattnet i halsen. Vände mig om, och där stod en kille jag aldrig sett i hela mitt liv. I alla fall inte på Isoldes. Jag hostade till och stirrade på honom. För trött för att ta in hans ord ordentligt. Skakade på huvudet. Glaset darrade i min hand så jag ställde ner det. Vände mig mot diskbänken igen.

Min inre dialog var upphackad och diffus. Jag förstod inte varför han talade med mig, förrän han la sina händer på mina, bakifrån. Jag ryste. Var det så uppenbart att jag var ... annorlunda?

“... kom igen. Det blir kul”, sa han, men jag skakade bara på huvudet. Jag kände inte för det.

“Vad? Är du rädd?” Han skrattade.

Vanligtvis skulle “Nej tack” räcka, men jag insåg att han inte skulle lämna mig ifred. Det hände snabbare än vad jag anat när han tog om mina höfter och tryckte mig mot bordskanten. Mina öron ringde av frustration. Mest av allt *panik*.

Han tog tag i min slips, drog till lätt, men *jag* drog också till mig det närmaste som jag fick tag i.

Även om denna händelse är den största i berättelsen har jag svårt att förklara exakt hur det gick till. Jag var full, mina tankar och ord osammanhängande. Vinflaskan krossades mot hans huvud i tusen bitar och vin blandat med blod rann som en flod. Hans medvetlösa kropp föll över mig och jag knuffade bort den lika snabbt. Allting stod stilla där jag flåsandt satt kvar på bordskanten. Tårarna kom överväldigande snabbt när händelsen sjönk in. Så fort jag såg den växande blodpoLEN insåg jag att han var död.

Jag hade mördat. Jag hade *mördat en man*, och det enda jag kunde tänka på - som den själviska idiot jag var - var Viktor och vad han skulle tänka.

Världen fortsatte där nere. Även när jag nästan kastade upp i vasken fortsatte festen.

När jag var klar med mina hysteriska uppstötningar tittade jag upp, suddigt, mot en vålnad vid dörren. Viktor.

Han sa ingenting. Jag kände hur hjärtat slog frenetiskt. *Han kommer tycka att jag är sjuk.* Men Viktor grimaserade inte. Skrek gjorde han inte heller. Han tog in scenen långsamt. Sedan gick han tyst, tyst fram till mig. Han sa inget, la bara sina armar om mig. En hand över min mun för att tysta gråten.

“Lugn.”

”Vv ... vad ska jag ... hur ska jag ...”

Han hyschade mig. Rättade till min slips.

”Gå till bilen. Jag fixar detta”, sa han tyst, och drog en hand genom sitt hår innan han tyst ledde mig till trappan.

Jag fick aldrig veta vad han gjorde med kroppen.

På något vis lyckades jag ta mig tillbaka till bilen. Med stängd kavaj kunde man inte se blodet på min skjorta.

Efter cirka tjugo minuter kom Viktor. Jag minns inget av natten. Hans hand i min. Jag höll den hårt.

Efteråt var jag miserabel. Inte självmordsbenägen, bara sorgsen. Den enda jag kände för var Viktor. Allt fortsatte som vanligt. Jag undvek att titta på nyheterna men snart var polisen officiellt efter oss.

Viktor kom hem till mig en kväll och bad mig att följa med ner till bilen. Kvinnan från festen anade att vi hade något med mordet att göra. Jag ville inte mörda mannen. Mord är väl sådant som bara är planerat och av psykopater.

Vi åkte. Långt.

Viktor verkade samlad, även om sirener hördes över fälten.

“Kör försiktigt”, sa jag.

”Det är okej. Jag fixar det”. Jag hade aldrig hört Viktor låta osäker tidigare.

Han tittade i backspegeln.

“De är jättemånga. Måste tro att vi ligger bakom de andra morderna i området.”

Ett par veckor sedan hade två kvinnor blivit mördade i en gränd.

Han körde rakt in på en av skogsvägarna, men de tänkte inte släppa oss så lätt.

Vi hoppade ut efter ett abrupt stopp bland träden och sprang. Tillsammans, in i den djupa skogen. Innan vi kunde komma bort från allt detta omringades vi en klippa. Jag hade nog aldrig varit så rädd i hela mitt liv, *aldrig*, men adrenalinet satte stopp för känslorna.

Poliserna försökte tala med mig. Han slog bara ut en beskyddande arm. Skakade på huvudet.

”Inte han.”

Han vände sig mot mig och tog tag i mitt ansikte.

Jag tog in hans ansiktsdrag i vad som kändes som sista gången, och tiden stannade. Världen fortsatte inte utan mig - utan oss- och även då hans drag översköljdes av blått och rött, och även då han grät, tryckte han sina läppar mot mitt käkben. Tårarna värmden inte hans övrigt kalla uttryck.

Han såg mig i ögonen och log genom tårarna. Polisernas skrik var avlägsna och hjärtat vred i min bröstorg. Jag hade aldrig sett Viktor gråta.

De rödå ljusen dansade över hans ansikte och han var vacker. Så vacker.

”Jag älskar dig”.

Jag förstod för sent vad han skulle göra.

”Nej, Viktor!”

När polisen avfyrat två varningsskott och Viktor kastat sig framför mig, förstod jag; de visste inte att han var obevåpnad.

Men han brydde sig inte.

Även då jag såg hans ögon slå ihop och hans kropp göra sig redo för smärtan, *döden*, som skulle följa hans grymma triumf, förstod jag att Viktor Zweig inte dog som en sociopat. Han dog ren. I mina armar.

Viktor kastades fram av de fem skottens kraft, och föll ihop över mig. Hans ansiktsuttryck var permanent fastfruset i blodig vinst.

Död innan hans kropp ens föll över min, men jag visste att det var vad han velat. Att vara min sköld. Tyngden drog ner mig på knä. Jag viskade hans namn, skrek det, höll *fortfarande* hans ansikte i hopp om att han skulle öppna sina ögon. Ändå visste jag djupt, djupt nere att han inte *ville* öppna dem.

Viktor dog kaxigt. Våldsamt, men vackert. Blod välldes ut genom hans läppar. När jag kände efter en puls jag visste att jag ej skulle finna, och bad till en gud jag inte trodde på: "Snälla, snälla inte Viktors blod på mina händer med", visste jag också att han var död när jag desperat lyfte på hans ögonlock. Jag möttes av stora pupiller i de blå ögon jag älskade så. Han hade velat dö ända sedan vi *träffades*. Och Viktor Zweig fick alltid vad han ville. Detta var hans omsorgsfullt planerade, magnifika slut. Sista versen av hans svanesång.

Jag dömdes aldrig för mitt brott. Allting fortsatte som vanligt. Viktors död blev slutet på på utredningen, men jag står maktlös inför tanken av honom än idag. Genom jord och mull.

Jag blev aldrig riktigt kär igen.

Och ibland drömmer jag fortfarande om hans lägenhet. Ögonen.
... eller bara om hans svarta, långa kappa, fladdrande tyst i vinden.